

πολύ.

Δέν τόν κατάλαβα τό σεισμό, είπε ὁ κυρ-Παρασκευάς τήν Τετάρτη. Ἐκεῖ, στά πέρα τά χωριά δέν κάνει σεισμούς, τό χῶμα εἶναι λίγο, ὁ τόπος ὄλος πέτρα, πράγμα ἀκούνητο. Πρωί-πρωί εἶχε παρουσιαστεῖ στοῦ Παναγιῆ τό σπίτι, κρατώντας ἕνα ζευγάρι κότες δεμμένες ἀπό τά πόδια, λίγο ἀχαμνές ἦταν, τί νά φάνε τά πουλερικά ἐκεῖ πάνω, ἔχουν καί κάτι ἄλλα πιά παχιά σέ διπλή τιμή, ἡ κότα δέν ἔχει γοῦστο ἄν εἶναι πολύ ζιγκωμένη. Αὐτές τίς παχιές, τίς ἔχουν γιά τούς πρωτευουσιάνους, πού ἔχουν λεφτά νά τίς πληρώσουν, ἀπό δαῦτες στέλνουν καί σ' ἐτούτους πού εἶναι στά πράγματα γιά καμιά ἐξυπηρέτηση, οἱ δικοί μας δέν κάνουν τέτοια, ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι περήφανοι.

Στεκόταν καταμεσίς στό δωμάτιο, κρατώντας τίς κότες, περιμένοντας νά ἐμφανιστεῖ ἡ Βαγγελία νά τῆς πάρει, ἡ καρδιά του χτυποῦσε βαριά· κι ἡ Βαγγελία δέν ἐρχόταν. Τήν εἶχε φανάξει ὁ Παναγιῆς νά παρουσιαστεῖ κι ἀνά τήν εἶχε ἀκούσει νά τοῦ ἀπαντάει πῶς μιά στιγμή ν' ἀνακατέψει τό φαί καί θά ἐρχόταν ἀμέσως· καί δέν ἐρχόταν. Σηκώθηκε ὁ Παναγιῆς νά πάει στήν κουζίνα· τί μπορεῖ νά τῆς συνέβαινε; Πάλι τά ἴδια;

Βρισκόταν στήν πόρτα τοῦ δωματίου, ὅταν ἀκούστηκε ἡ βουή, σάν νά ἐρχονταν χιλιάδες, μιλιούνια καθαλάρηδες, μιλιούνια ἀπό ἐτούτους, ἔτοιμοι νά δώσουν ξύλο, ἀφρίζοντας, ἡ γῆ ἀγκομάχησε, ὄλα ρίγησαν, οἱ τοῖχοι ἔσπασαν σάν ὑφάσματα καμένα. Παναγία μου, εἶπε ὁ κυρ-Παρασκευάς. Κρατοῦσε τό ζευγάρι τίς κότες ἀπό τά πόδια, ἐκεῖνες τινάζονταν, τό ταβάνι ἔκαμε κοιλιά, ὁ Παναγιῆς ἔσφιγγε τήν κάσα τῆς πόρτας, τό πιαστοῦνι τοῦ εἶχε πέσει ἀπό τό χέρι, τά πράγματα ἀγωνίζονταν νά μείνουν ὄρθια. Ἡ Βαγγελία πετάχτηκε ἀπό τήν κουζίνα, βρέθηκε στήν πόρτα ν' ἀγκαλιάζει τόν Παναγιῆ, ὁ κυρ-Παρασκευάς εἶδε τό πρόσωπό της κόκκινο, τά μάτια της κόκκινα, τά χεῖλια της κόκκινα καί τά μαλλιά της σκάλες, ἀπόμεινε στή μέση τοῦ δωματίου μέ τίς κότες μπλεγμένες στά δάχτυλά του. Ὁ πάτος τῆς θάλασσας βούλιαζε, τά στρουφουλίδια γκρεμίζονταν στά βάθη, ἡ παραλία ἔγειρε πρὸς τό νερό, τά φῶτα ἔγειραν πρὸς τήν πόλη, τό ἄγαλμα τοῦ Ἡλίου Μηνιάτη ἔπεσε μέ τό κεφάλι κατά μπροστά, καρφώθηκε στό μαλακό χῶμα μέ τά λουλούδια πού τριγύριζαν τή βάση του κι ἡ μύτη του πετάχτηκε στήν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας, σάν πέτρα πού ἔφυγε ἀπό μεγάλη σφεντόνα, ἔπεσαν τά καρπούζια στοῦ Λυκούδη τό μανάβικο.

Ἡ Βαγγελία εἶδε τόν κυρ-Παρασκευά μέ τά μάτια του γουρλωμένα, σάν νά τῆς χαμογελοῦσε, Θεέ καί Κύριε, ἡ μοίρα μας πού δέν εἴμαστε μ' ἐτούτους, τό τραπεζομάντιλο γλιστροῦσε πάνω στό τραπέζι, τό ταβάνι ἄρχισε νά πέφτει, λευκά κομμάτια σουβᾶ σάν προκηρύξεις, φάνηκαν ἀπό μέσα οἱ ξυλοδεσιές, τό πάτωμα ἔτριξε σάν νά πατοῦσαν πάνω του χιλιάδες κουτσοί μέ ξύλινα πόδια, ἄνθρωποι ἀπό τούς δικούς μας, πού μαστίγωναν οἱ καθαλάρηδες· κι ὁ κυρ-Παρασκευάς ἔβαλε φωνή μεγάλη, σάν νά τοῦ ἔστιβαν τά γεννητικά ὄργανα καί, πρὶν προλάβει ἡ Βαγγελία νά δεῖ ἄν κρέμονταν τά κορδόνια ἀπό τό σῶβρακο πού ἔδενε στους ἀστράγαλους, χάθηκε ἀπό τά μάτια της, τό καταπέτασμα τοῦ οὐρανοῦ εἶχε σκιστεῖ. Κι ὁ Παναγιῆς βλαστημοῦσε, κρατώντας τήν κάσα τῆς πόρτας, φοβόταν μήπως γκρεμιστεῖ καί τό ξύλινο ποδάρι τοῦ ἀνοίξει τήν πληγή καί κακοφορμίσει, ἔπαψαν οἱ κότες νά καθαρίζουν κι ὁ σεισμός δέν ἔλεγε νά τελειώσει.

Φ. Δ. Δρακονταειδής

